Yalnız Kurt Saldırısının Ahkamı: Sivillerin Hedef Alınması - I

Şeyh Hamd bin Hamud et-Temimi

Hamd alemlerin Rabbi Allah'a, salat ve selam Nebilerin ve Resullerin en hayırlısı olan Muhammed'e (s.a.v.), aline ve ashabına olsun.

Bundan sonra,

Amerika, İngiltere, Fransa gibi Batılı ülkelerde yalnız kurt saldırılarının arttığını gören Müslüman yürekler teskin oluyor ve böylece Yalnız Kurtları bu tür operasyonlar yapmaya daha çok teşvik ediyor. Onun içindir ki biz de tüm kalbimizle bu kahramanlarla yan yana duruyor, Şeriat'ın meşru yolu üzere yapılan bu tür operasyonları destekliyor ve Ümmetin çıkarlarını gözetiyoruz. Bu yüzden Ümmete ilham olmak, teşvik etmek ve yollarını açmaya devam etmek için bize bağlanmaları onların hakları; onlar ki Batı'da, ezilen kardeşlerimizin intikamını almak için Allah'tan sonra en çok güvendiğimiz elimiz.

Bu yüzden kendimde, bu tür operasyonların Şer'i ahkamını aydınlığa kavuşturma zorunluluğu hissettim. Böylece Yalnız Kurtlar bu yolda doğru bir kavrayış ve rehberlikle ilerlesin, cehaletin onları doğru yoldan saptırmasına izin vermesin ve ecirlerinden bir şey eksiltmesin. Öyle ki bazen bir Mücahid günaha düşme korkusuyla Cihad operasyonu gerçekleştirmekten çekinebiliyor. Allah'tan bana yardım etmesini ve bana yol göstermesini niyaz ederim. Siviller ve onlara nasıl davranılması gerektiği ile ilgili konularla başlamak istiyorum.

İLK OLARAK:

Cihad ahkamında "kan" ile ilgili hükümler Kur'an, Sünnet, icma (alimlerin ittifakı) ve kıyas ile elde edilir. Bu hükümler geleneklerden, uluslararası kanunlardan ya da insanların istek ve arzularına uygun kurallardan çıkarılamaz. Bu nedenle İslam Şeriatı tarafından konan hükümler, geleneklere, adet ve törelere ters düşse veya imanı zayıf bireyler tarafından kabul edilmese veya kınayanlar tarafından kınansa bile uygulanmak zorundadır. Allah-u Teala buyuruyor ki: "Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, peygambere itaat edin, sizden olan ülü'l-emre de. Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz -Allah'a ve âhirete gerçekten inanıyorsanız- onu, Allah'a ve peygambere götürün. Bu, elde edilecek sonuç bakımından hem hayırlıdır hem de en güzelidir." (Nisa: 59) Başka bir ayette ise şöyle buyuruyor: "Hayır! Rabbine andolsun ki onlar, aralarında çıkan çekişmeli işlerde seni hakem yapıp, sonra da verdiğin hükme, içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın, tam bir teslimiyetle boyun eğmedikçe iman etmiş olmazlar." (Nisa: 65). Bu teslimiyet ve boyun eğme imanın bir işareti ve şartıdır.

İKİNCİ OLARAK:

Şunu anlamalıyız ki "sivil" terimini "asker" teriminin tersi olarak kabul etmek ve bunun üzerine bir hüküm inşa etmek yeni ortaya çıkmış bir şeydir ve Kur'an, Sünnet, icma ve kıyasa dayanmaz. Terimler Şeriatla çelişen uluslararası yasalarla değişikliğe uğratılmıştır. Sivil terimi uluslararası düzen ve onun kanunları ile günümüzde ortaya çıkmış bir şeydir. Dolayısıyla bu terimin bugünkü anlamıyla Şeriat kitaplarında ve

selefin Cihad ile ilgili yazılarında neye karşılık geldiğini inceleyeceğiz. Çünkü Şeriat tarafından belirlenen terminolojiyi referans almak bizim için bir zorunluluktur.

ÜÇÜNCÜ OLARAK:

Fıkıh kitaplarında geçen Şeriat terminolojisine göre kafirlerin durumu ve buna ilişkin hükümler şu şekildedir:

Cihad, kan ve mal ile ilgili hükümler hakkında fıkıh kitapları kafirleri dört kategoriye ayırır:

► **Birinci Kategori**

Müslümanlarla anlaşma halinde olan kafir: Müslümanlarla barış anlaşması içinde olanlardır. Anlaşmaya bağlı olduklarından, Şeriat onların kanlarını ve mallarını hedef alan herhangi bir saldırıyı yasaklamıştır.

► **İkinci Kategori**

Zımmi: İslam'ın koruması ve hükmü altında yaşayan, Müslüman olmayan kişilerdir. Müslümanlara Cizye ödemek zorundadırlar. Cizye ödeyip koruma altında yaşamayı kabul ettiklerinden Şeriat, bunların da kanlarını ve mallarını haram kılmıştır.

► **Üçüncü Kategori**

Eman alan kafir: Müslümanların topraklarına oraya yerleşmemek üzere gelen ve herhangi bir Müslümandan eman alan kişidir. Emanı bozmadığı sürece ya da güvenli olacağı yere varıncaya kadar bu kişinin de kanı ve malı haramdır.

► **Dördüncü Kategori**

Asıl üzerinde duracağımız ve önemli olan kategori. **Savaşan kafir:** Müslümanlarla anlaşması olmayan veya Müslümanlardan koruma taahhütü almamış kafirlerdir. Müslümanlarla savaşsınlar veya savaşmasınlar önceki kategorilerin dışında kalanların tamamı bu gruba dahildir. "Savaşan" terimi bunlar için ayırıcı değildir. Burada kafa karışıklığına sebep olan şey savaşanın, Müslümanlara karşı silah kaldıran kişi olduğu düşüncesidir. Bu ise alimlerin icmaına terstir. Doğru olan, Müslümanların bu kafirlere istedikleri zaman saldırabileceğidir.

Bu kafirlerin durumu ile ilgili ana kaidedir. Müslümanlarla aralarında bir anlaşma veya koruma taahhütü olmadığı sürece savaşan hükmündedirler. Alimlerin icmaına göre kafirlere karşı saldırı Cihadı başlatmak, kendilerine İslam'ın daveti ulaştığı halde ve Müslümanlarla savaşmazlarken bile caizken, nasıl olur da Müslümanlara karşı silahlarını doğrultan ve onların topraklarını işgal eden kafirlere karşı caiz olmaz? Şüphe yok ki onlara karşı savaşmak önceliklidir.

Öte yandan savunma Cihadı, Müslümanlara karşı savaşan kafirleri geri püskürtmektir. Bu Cihadın iki manası arasındaki farktır.

Savaşan kafirler hakkındaki hüküm, Müslümanlara karşı savaşsınlar veya savaşmasınlar, Kur'an, Sünnet, adil halifeler ve onlardan sonra gelenlere göre öldürülmeleri, kadınları ve çocukları esir, mal ve mülkleri de savaş ganimeti olarak alınmasıdır. Kafirlerin toprakları orayı işgal edenlerindir. Anlaşma, sözleşme veya eman olmadığı sürece kendilerini koruyacak bir şey yoktur.

Yüce Allah şöyle buyuruyor: "Haram aylar çıkınca bu Allah'a ortak koşanları artık bulduğunuz yerde öldürün, onları yakalayıp hapsedin ve her gözetleme yerine oturup onları gözetleyin. Eğer tövbe ederler, namazı kılıp zekâtı da verirlerse, kendilerini serbest bırakın. Şüphesiz Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir." (Tevbe: 5) başka bir ayette: "Müşrikler sizinle topyekün savaştıkları gibi siz de onlarla topyekün savaşın" (Tevbe: 36) ve başka bir ayette: "Onları nerede yakalarsanız öldürün. Sizi çıkardıkları yerden siz de onları çıkarın." (Bakara: 191)

İmam Buhari ve Müslim Allah Resulü'nün (s.a.v.) Mustalikoğullarına, onlar durumdan habersizken ve sığırları su içerken saldırdığını, savaşçılarını öldürdüğünü, kadın ve çocuklarını ise esir olarak aldığını rivayet eder.

Beni Kureyza anlaşmayı bozduklarında savaşan kafirler hükmüne girmişlerdir. İmam Buhari ve Müslim'in naklettiğine göre Beni Kureyza teslim olup Sa'd bin Mu'az'ın aralarında hakem olmasını talep ettiler. Allah'ın Resulü (s.a.v.) "Ey Sa'd! Bunlar, senin hükmüne göre teslim olmayı kabul ettiler. Haydi, onlar hakkındaki hükmünü bana açıkla." dedi. Sa'd: "Ben, onlar hakkında buluğ çağına eren erkeklerin boyunlarının vurulmasına; malların Müslümanlar arasında taksim edilmesine, çocuklarla kadınların ise esir alınmasına hükmettim." dedi. Resulullah (s.a.v.): "Sen, onlar hakkında, Allah-u Teala'nın yedi kat gökler üzerinde verdiği hükmüne uygun hüküm verdin." buyurdular.

Enes bin Malik'ten rivayet edildiğine göre Allah Resulü (s.a.v.) Hayber'e karşı bir saldırı başlattı. Şehre girdiği zaman "Allah-u Ekber! Hayber harap oldu. Biz düşman bir kavmin yurduna baskın yapıp girdik mi, korkutulmuş olan o kavmin hali ne kötü olur!" buyurdular. Hayber'i ele geçirdikten sonra savaşçıları öldürdüler, kadın ve çocukları esir aldılar.

Bu konu hakkında tarihte adil halifelerden ve onlardan sonra gelenlerden bize ulaşan birçok örnek mevcuttur. Müslümanlar bir bölgeyi veya kaleyi fethettiğinde savaşçılara nasıl davrandıklarından – onları öldürmeleri, kadın ve çocukları esir, malları da savaş ganimeti olarak almaları - bahseden kitaplardan örnekler verelim. El-Bidaye ve'n-Nihaye'de Ömer bin Hattab'ın Seleme bin Kays komutasında bir grup savaşçıyı gönderdiği geçer. Ona Allah'ın adıyla ve O'nun rızası için kafirlere karşı savaşmasını emretmiştir. Bir grup müşrikle karşılaşınca onlara üç yoldan birini kabul etmelerini yoksa savaşacaklarını söylediler. Müşrikler bu teklifi kabul etmeyince Müslümanlar onlara karşı savaştı, savaşçılarını öldürdü, kadın ve çocuklarını esir olarak aldı.

Şerhu'l Kadir'de İbn Hümam şöyle der: "Savaş toprağının dokunulmazlığı yoktur (Müslümanların baskın ve saldırılarına açıktır)" Ayrıca şöyle der: "Müslüman olmayı veya Cizye vermeyi kabul etmeyen kafirlere karşı savaşmak vaciptir. Velev ki onlar bize saldırmış olmasın, çünkü savaş başlatmak için kafirlerin saldırısını beklemek gerekmez."

Zeyla'i kitabı Tebyinü'l-Hakaik'te şöyle der: "Onlar bizle savaşmıyor olsalar bile kafirlere karşı savaşmak bir görevdir, Allah 'Müşrikler sizinle topyekün savaştıkları gibi siz de onlarla topyekün savaşın' ve 'Allah'a ve âhiret

gününe inanmayan kimselerle savaşın' ve 'Gerek yaya olarak, gerek binek üzerinde Allah yolunda sefere çıkın. Mallarınızla, canlarınızla Allah yolunda cihad edin. Eğer bilirseniz bu sizin için daha hayırlıdır.' buyurdu."

İmam Şevkani diyor ki: "Kafirlerin kanı kılıç ayetinde (ayetü's seyf) bildirildiği üzere özünde helaldir. Ya bir savaş başlatır Müslümanlar da onlardan bir casusu yakalarsa? O halde İmamın, Allah Resulü'nün Bedr'de ele geçirilen bir kısım esirleri ve Beni Kureyza'daki esirleri öldürdüğü gibi onu öldürmesi helaldir. Yüce Allah şöyle buyuruyor: 'Hiç bir peygambere, yeryüzünde kesin bir zafer kazanıncaya kadar esir alması yakışmaz.' Bu savaş başladığında onlar hakkındaki hükümdür. İmam onları öldürme, serbest bırakma, fidye karşılığı satma veya köle yapma yetkisine sahiptir."

Buradan anlaşılıyor ki savaşan hükmündeki kafirler öldürülmeleri helal olan savaşçılar ve daha sonra ayrıntılı şekilde ele alacağımız üzere savaşçı olmayanlar olarak ikiye ayrılıyor. Savaşçılara gelince onlar, bülüğa ermiş, akıllı, yetişkin, - savaşsın veya savaşmasın – savaşmaya gücü yeten her bir erkektir. Bu eli silah tutan ve savaşan askeri personelle sınırlı değildir. Bunun anlamı çok daha geniştir, savaşmasalar bile savaşabilen tüm yetişkin erkekleri kapsar. Bunlar Peygamber'in (a.s.) sünnetinden ve alimlerin görüşlerinden aldığımız hükümlerdir. Daha önce söylediğimiz gibi Sa'd bin Muaz, Beni Kureyza anlaşmayı bozup savaşanlar hükmüne dahil olunca onlar hakkında öldürülmeleri hükmünü vermiştir. Onlar çok fazla sayıdaydı ve hepsi de silahlarıyla bizzat savaşa dahil olmamıştı. Savaşçılar ve savaşçı olmayanlar arasındaki ayrım yetişkin olup olmamalarına göredir. Eğer yetişkinlerse savaşçılar sınıfına girerler, değillerse savaşçı olmayanlar sınıfındadırlar.

Atiyye el-Kurazi şöyle demiştir: "Beni Kureyza savaşı sonunda kimin öldürülüp kimin sağ kalacağı konusunda Sa'd b. Muaz'ın hüküm verdiği gün ben de çocuktum. Benim çocuk mu yoksa ihtilam olanlardan mı olacağım konusunda tereddüte düştüler, fakat benim ergenlik alametlerinden olan kıllarımın bitmediğini gördüler ve beni bıraktılar. İşte o günden bu yana yanınızdayım."